

mulige Maader, men han faar ingen Ting for det. Deri er det, at hele Zeilen ligger, at Sognefogedbestillingen er en Byrde, som Enhver eller ialtsald de fleste meget gjerne se sig fritagne for. De have en hel Mængde Ulemper og de faae, som sagt, tallet være Amtsradskrebsene, saagodt som ingen Ting dersfor. Ganste vist have vi jo den gamle Forordning af 11te November 1791 om Sognefogederne, hvori er indeholdt de Belønninger, som skulle ydes Sognefogederne, hvoraf den væsentligste er den, at de skulle have Lov til at sidde øverst ved Gilberne, men om dette i disse Ligheds- og Frihedsstider har saa syndeligt Værd, skal jeg lade staa hen. Ellers paastaar jeg, at Sognefogederne ikke kunne og ikke bør bebyrdes, og det er høist undskyldeligt, naar de ikke gjøre mere end høist nødvendigt. Nu har Lovforslaget ment, at man fremmede Tilsynet særligt ved at paalægge Sognefogederne strengt at holde sig Loven efterrettelig, nemlig ved den Bestemmelse, der staaar, at de skulle besigtige Arbeidet under Udsjælfelsen. Det er jo egentlig den eneste Maade, hvorpaa Tilsynet kan føres, at en Mand, der forstaaar sig paa det, medens der bygges, gaar og ser paa det, efterhaanden som Skorstene opføres, og Grunden bliver lagt etc. Det kjende vi jo meget vel fra Kjøbstæderne, hvor Bygningskommissionen altid lader en Mand undersøge, f. Ex. om Grunden mures i Cement, om Skorstenen er holdt fri for alt Træværk osv. Naar Bygningen først er færdig, kan man ikke se saa Meget af det. Men dersom man tror, at Sognefogden vil blive opmuntret til at foretage et saadant jevnligt Tilsyn i større Udstrækning, naar han har Udfigt til, efterat Bygningen er færdig, at faae 1, 2, 3 eller 4 Kr., tror jeg, det vil være en Bildfarelse. Det er jo dog klart, at naar en Sognefoged skal reise omkring i Sognet og blot skal se efter, naar man begynder at bygge, og naar Bygningen er færdig, er det Allermindste, han kommer til at foretage, vel to Reiser hver paa 1/4 eller 1/2 Mil, og derfor skal han have 1 Kr. Det stærpe Tilsyn gennem Sognefogden vil derfor ikke lykkes. Naar der dernæst i samme Paragrafs sidste Stykke staaar, at Justitsministeriet er bemyndiget til, forsaavidt Overenskomst uden Udgift for Statskassen kan naas med de indenlandske Forsikringsforeninger, at benytte disse Mellemkomst ved Tilsynet med Overholdelsen af de i denne Lov giene Regler, er der et Punkt, hvor jeg tror, man kan faae Tilsynet frem, men hvorledes? Ja, se det udtaler Lovforslaget eller Motiverne sig ikke yderligere om, og det skal jeg derfor heller ikke komme nærmere end paa, men jeg tror, man maa have et saakjendigt Tilsyn, om man vil et lønnet Tilsyn, kort sagt, naar man blot vil spendere nogle Penge paa det, kan man sagtens

faae et Tilsyn. Det er jo Ulykken her, som faa mange Stæder, at Alting skal gøres, men det maa ikke koste Noget. Jeg tror ellers, at den høitærede Justitsminister vistnok vil give mig Ret i, at Branddirektørerne egentlig ere de Folk, som kunne gjøre Nytte i denne Henseende. Jeg mener, at naar Branddirektørerne, de, som ere ansatte af den almindelige Brandforsikring for Landet — Løseforsikringens Kommissionærer lader jeg ude af Betragtning, thi der vil neppe fra deres Side kunne ventes Noget —; men naar Branddirektøren, som kommer, ialtsald naar Stedet er færdigt, for at forsikre det, undersøger det nøiere og melder til Politimesteren, naar der er Noget galt, tror jeg nok, at man derigjennem kunde faae et bedre Tilsyn. Naar der i næstsidste Stykke af denne Paragraf staaar: Tilsynet med Overholdelsen af de om Brandpolitiet giene Forskrifter paahviler Brandfogederne, saa er det en Gjentagelse af, hvad der staaar i den gamle Lov, og deri bestemmes, at Brandfogeden — det er en Mand i hver By — skal hvert Foraar og hvert Efteraar tage to Mænd med sig og gaa omkring og synne alle Bygninger. Jeg vil ikke fornærme nogen Brandfoged, heller ikke Nogen af de gode Mænd, der følge med ham, naar jeg siger, at det Tilsyn, der sker om Morgenen, kan maasse være af nogen Betydning, skjøndt i Reglen tror jeg ikke, de komme længere end i Stuen, men naar der er gaaet en 2—3 Timer, indestaar jeg for, at de slet Intet se, saa trakterede ere de, at det øvrige Tilsyn ikke faar den fjerneste Betydning. Det er ikke nogen Krænkelse for disse gode Mænd, men det er jo engang en saadan Skik og Brug her i Danmark, at det er utænkeligt, at saadanne to Mænd, navnlig Funktionærer, der komme i et offentlig Værelse, skulde gaa uden at faae en Snap og et Glas Ol. Naar jeg endnu blot et Dieblit opholder mig ved Tilsynet, saa er det for at sige, at der efter min Mening er en Maade, ikke hvorpaa Tilsynet kan forbedres, men hvorpaa Lovens Overholdelse kan blive noget bedre, det er navnlig ved en Stærkelse af Mulkbestemmelserne. Det er jo ligefrem latterlige Mulkbestemmelser, der findes i Loven af 2den Marts 1861. Det er navnlig ligesoverfor Haandværkere, at der skulde være saadanne Mulkbestemmelser, at en Haandværker ikke ignorerer en Lov som denne, men søger at rette sig efter den. Det gjøre de nu vitterlig ikke, jeg tør paastaa, at der er ikke een af tyve Murere paa Landet, som kjender det Mindste til Loven af 2den Marts 1861, men naar der var gode Mulkter, og de bleve anvendte, tror jeg nok, det kunde hjælpe. Naar man nemlig ser paa Loven af 2den Marts 1861, som den nu er, saa er der f. Ex. i § 19 fastsat Bøder fra 2—50 Rigsdaler, i § 24 Bøder fra 1—50 Rigsdaler, og i § 25 Bøder fra 1/2